

[Lone Dybkjær]

får diskuteret, hvad det statslige engagement skal være i Nordsøen.

Hr. Maisted har også været med energiudvalget i Norge, og hr. Maisted ved godt, at en af de store fordele ved det statslige selskab er, at man har en mulighed for teknologioverførsel – en mulighed, man ikke har, hvis man kun baserer sig på entreprenørvirksomhed. Det er sådan set et af de afgørende argumenter i denne sag – og måske en af mulighederne for, at vi bedre kan få inddraget dansk industri på dette område, end det kommer til at lykkes os på naturgasområdet, selv om det dog ikke går så galt, som det kunne se ud til i starten.

Perspektivet omkring hensynet til de kommende koncessionærer og forholdet til A. P. Møller-koncessionen har ikke rigtig været fremdraget. Men det er altså ikke så nemt at opretholde så totalt ulige koncessionsvilkår, altså nogle, der er hel exceptionelle for A. P. Møller, og så nogle, der er betydelig mere restriktive, når det drejer sig om de nye koncessioner, og lade det være noget, der er evigt gældende, med store muligheder for den ene virksomhed. Det bliver ikke så nemt at få kommende koncessionærer ind. Det er et af motiverne til, at den nuværende koncession nødvendigvis må ændres.

Til slut blot til hr. Arne Melchior. Det var altså ikke hr. Hilmar Baunsgaard, der underskrev den kontrakt. Det var ministeren for offentlige arbejder, og Hilmar Baunsgaard var handelsminister på det tidspunkt. Men det er korrekt, at det radikale venstre var med i regeringen med socialdemokratiet. Vi har heller ikke sagt, at vi ikke havde et medansvar for det, der er sket tidligere, men det gør bestemt ikke, at vi ikke skal tage et ansvar for at få det ændret nu.

(Kort bemærkning).

Arne Christiansen (V):

Fru Lone Dybkjær gjorde opmærksom på, at lovforslagene ikke er baseret på udspillet fra februar. Det er korrekt. De er baseret på det oplæg, som regeringen præsenterede den 8. og 9. januar i år, nemlig, uden at jeg skal citere det, det, der hedder l c og d, men hvis de to punkter havde været med, inden man skiltes før jul, kunne man måske have fortsat med forhandlingerne. Det var jo det, der gav anledning til, at A. P. Møller bad om at få

forhandlingerne genoptaget. Det gemte man altså. Man tog det ikke med i forhandlingerne, men har lagt det op nu.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det kunne også indicere, at forhandlingsmulighederne ikke var udtømt.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil straks beklage, at jeg fejlagtigt sagde, at hr. Hilmar Baunsgaards underskrift stod under aftalen af 1962. Jeg huskede i farten ikke, at denne sag dengang hørte under et andet ministerium, mens hr. Hilmar Baunsgaard var handelsminister. Det væsentlige i det, jeg refererede, var imidlertid den erindring, jeg har om, hvad hr. Hilmar Baunsgaard sagde i 1976. Det er derfor, jeg savnede ham her i dag.

Må jeg sige til energi- og olieministeren, at jeg har måske udtrykt mig forkert, eller også har energiministeren misforstået mig med hensyn til det, jeg kaldte nonsensargument. Jeg vil sandelig ikke kimse ad den omstændighed, at undergrunden er dansk, som der står i loven. Jeg har ikke sagt, at det var ligegyldigt eller noget nonsens. Det, jeg har sagt og ment med dette, indrømmet, lidt hårde udtryk »nonsens«, er, at der ingen rimelighed er i at bruge det i agitationen ude i befolkningen, at for at understrege det må vi have denne lovgivning. For sådan har det været, sådan er det, og sådan bliver det ved med at være. Derfor egner det sig ikke som argument ude i den almindelige debat. Folk har altså et andet indtryk.

Statsministeren siger, at det er rart for en regering, der nu skal forhandle videre – og jeg har da forstået på mange indskud og bisætninger, at det vil man gerne – at have et folketingsflertal i ryggen. Det vil jeg sandelig give statsministeren ret i. Men for det første har vi ikke bedt om, at forhandlingen ikke blev genoptaget efter 8.–9. januar, inden disse lovforslag blev fremsat, som er kommet til behandling her i dag. For det andet må man sige, at det er lidt farligt for dem, der er skeptiske over for, hvordan der forhandles, at en regering har dette flertal i ryggen, for vi kan aldrig gennemskue, hvem det egentlig var, der brød hvornår og hvordan. Alt i orden med dette brev, som statsministeren fik i